

EXCURSIÓ Á REIXACH

24 FEBRER 1878.

Reunits en la estació del ferrocarril, á Moncada, lo President Sr. Fiter, los Srs. Ambrós (Ramon), Bertran y Bori, Amenedo y l' infrascrit, donàrem per comensada la excursió, dirigintnos envers Sant Pere de Reixach, que, destacantse, ab son airós campanar, en mitj de fresh paisatge, sobre un turó de la Malesa, passat lo xafagós y assoleyat sorreral del Besós, s' ovira desde tot lo Vallés fins dels mes allunyats llochs.

Abans de pujar la montanya 'ns detinguérem en una bella casa de camp, nomenada can Fontanet que, mes que una masía, apar un palau ab sas gólicas finestras y las bonas proporcions generals del edifici; en la fatxada s' ostenta l' escut d' una familia catalana que, segons novas recullidas en la excursió á Vilafranca, no es altre que 'l de la familia Fontanals.

La iglesia de Reixach, ara sufragánea de Sta. Engracia de Moncada, cap particularitat ofereix en conjunt, arquitectónicament considerada; no obstant, l' arqueólech

podrá veure en lo que avuy es sagristía, una d' aquellas petitas capellas que alsáren los segles x y xi, y ahont la senzillesa sublima 'l eór. La altura total té proximament 15 palmes, l' ábside es semicircular, indicant lo total una incomplerta creu llatina. En la primera capella lateral, á la dreta del altar major, hi ha magnificament conservada una imatge bizantina del segle xi, que á ben segur seria la que tenia la primitiva capella.

Alguns altars laterals tenen pinturas no despreciables, encara que bastant mutiladas. La trona té bonas pinturas del segle xiv, representant la del dosser lo martiri d' un sant, essent apreciable per la diversitat de vestuari d' aquella época; los demés assumptos representats son lo Calvari y un Sant Miquel.

De la meteixa época es una taula, ó mes ben dit tres fragments units, de remarcable mérit artístich á la vegada que arqueològich, la que formaria part del antich retaule. Lo titular de la iglesia, que está en lo centre, té detalls á la perfecció, essent sobremanera notable la ben acabada y expressiva testa, de vigorós colorit; llástima d' esser destruidas las dues figures agenolladas á sos costats, puix per lo que 'n resta pot ben apreciarse lo molt interés que pera la indumentaria tindrian. Los altres dos fragments representan: l' un Sant Pere lliurat de la presó per l' àngel y l' altre la *institució de la iglesia*, apreciable tant per lo ben acabat de sa composició, com per certs detalls interessants.

Quasi amagat per una paret y al bell costat de la escala del chor resta un bonich sepulcre gòtic, també del segle xiv, desprenentse de sa inscripció que allí reposa Na Àlamanda de Reixach. Alsada la pesada tapa, vegérem dos

calaveras en perfet estat de conservació, marcant ben señaladament corresponde á la época del sepulcre.

Pujárem al cim del campanar pera disfrutar de sa perspectiva, igualment que pera investigar si alguna cosa podia interessarnos, vegentne ab satisfacció, en un dels finestrals, un senzill aparato de ferro pera tocar las campanas desde la rectoría, que es curiós en extrem, y á ben segur deu esser enginy d' algun rector d' aquella iglesia.

Acabada la investigació de Reixach, nos dirigírem envers la cova de Na Guilleuma , prop las ruinas del històrich castell de Moncada, entrant per segona volta en la boca «d' aquell monstre soterrat, que semblava volia engolirnos,» com tant bé havia dit En Marsal Ambrós en la acta de la primera excursió á n' aquella fonda cova. Si bé la primera volta baixárem fins á cercar lo fi, no ho férem així aquesta, puix faltats de llums suficients, era vana temeritat intentarho; per lo tant, nos concretárem á la contemplació dels fantàstichs efectes que la diferenta collocació de la llum produheix en aquellas bellas crestallisations de tant variadas formas.

Per fi, ben á pesar nostre, deixárem aquell lloch que tant impresiona al entrarhi y del que tan agradable n' es la contemplació interior, y alli no lluny férem bona trovalla de balas de pedrer pera 'l naixent museo.

Lo sol ja anava á la posta quan tornárem envers Barcelona.

EUDALT CANIBELL.